

En
Nye Viise,
Om en Kone, som gjorde Partie med sin
Dræng, og samme Dræng havde en Pi-
ge ligemaade; det havde Konen Sort-
Syge for, og for den Aarsage tog sig til at
smøre Pigens bedste Klæder med Tjære
og Tran, som Visen udførlig formelder
Begyndes saaledes
Kom, hør! Jeg vil dig sige.
Mel: En Vise ville vi sjunge etc.

Trykt i Aaret 1795.

1.

Kom, hør! Jeg vil dig sige:
Hvor det har gaaet til
Her med en Tjenest-Pige,
Som gjort er stort Uskjæl,
Hun havde Klæder nye,
Som hun sig havde kostet
Og kjøbt i Tronhjems Bye.

2.

Ach disse Klæder ere
Saa skammelig besmurt
Af blandet Trand og Tjære;
Men hvem har dette gjort?
Jeg dig det sige vil,
Vend du kun hid dig øre
og hør saa nøje til.

3.

Rart er det nu at høre,

At det blir aabenbart
Hvem saadan Strænger gjøre,
Jeg siger det er rart,
At man kan faa dem frem,
Som saadant ondt bedrive
Og er slig listig Lem

4.

En onskabsfulde Qvinde
Det visseligen var,
Som havde ondt i Sinde,
Det blev nu aabenbar;
Hun gift og Kone er
Og af Sortsyg' for Drængen,
Hun gjort har det Besvær.

5.

Naar jeg vil rent udsige,
Hvor det har Sammenhæng ;
Han gaaer og til en Pige
Den samme lumpen Dreng;
Han er en Garnison
Og seer ud som en Junker
Ja! nær, som en Baron.

6.

Blandt alle Folk han ere
Saa bratte og saa spids,
Som Huusbond' vil han være
Det er hans gangbar Viis
Han haver den Sædvan'
Og gjør med sin Madmoder,
Som han var Huus-Caplan.

7.

En smuk og yndig Pige
Han og bedrager har,
Jeg kan i Sandhed sige:
Han var ret som en Nar;
Han vist var Skuld i det
At hun paa sine Klæder
Fik den ureene Plæt.

8.

Naar du vil vide nøje,
Hvad disse Klæder var:
Et Moers Skjørt og en Trøje,
Som vare nu kostbar,
Og saa en Trøje næt,
Som var paa højest Moeden
Gjort udaf Taberet.

9.

Jeg kan det ej begribe,
Hvad saadan tænke vil,
De kommer slev i Knibe,
Og sætter Penge til,
Naar dem det kommer paa
Men det som er det værste,
De maae med Skammen gaae

10.

Af alle de vil være
Fornemste Høne i Kurv,
De agter ej andre mere,
End som den mindste Spurv,
Saa er' de begge toe,
De skjødter ej andre mere
End som en siden Skoe.

11.

Maaskee de endnu tænker,
At ingen vide det
At de har ukydsk Rænker,
Jo vist! vi veed det ret,
De smitter Ægtesæng,
Hun kalder bør en Hore
Og han en Horedræng.

12.

Jeg hører nu ej andet,
End alle dette ved,
I byen ogsaa paa' Landet.
De veed ret god Beskeed;
Jo baade før og nor,
I Fjeld ogss ved Fjære,
Og alsteds hvor Folk boer.

13.

Nu vil jeg og fortælle:
Hvor Folk fik vide der,
Hvem Smurnings-Suud min være,
som ogsaa bør kaldes ret,
Som saadant gjør i Løn;
Han maatt' nu skamfuld være
Og staae ret blaae og grøn

14.

Som Pigen fik at vide,
Sin Klæder var smurt ind,
Besmittet paa al Side,
Hun truet med en Find,
At han skuld man' den frem,

Og gjør dem aabenbare,
Som er saa ond og slem.

15.

Det gik forbie en Maaned,
Da kom der did en Find;
Hun blev nu nær forhaanet
Da, som han kom ind;
Hun ham strax Penger gav
For han da skulde tie
Og ikke sige af.

16.

Alt dette hjulpet ikke
Han gjorde det bekjendt
Hun gav ham Øl at drikke
Ogsaa en Dram Hiembrændt;
Men dette gavnet ej,
Han sagde det til Pigen,
Ogsaa Løb han sin Vej.

17.

Tie kunde han ikke,
Men talte rigtig om,
Hvor han fik havet drikke,
Og alsteds, hvor han kom,
At hun ham Penger gav,
Og vad ham skulle tie
Og ikke sige af.

18.

Tænk ej at Folk nu tier
Med saadant ond Paafund,
De ikke længer bier,

Men strax i samme Stund
Fortæller det for hver,
Som dennem forekommer,
Ja! langt ifre og nær.

19.

Et Ord jeg ville sige,
Det ogsaa Sandhed er,
Fra Skam kan de ej vige,
Men maae den stedse bær,
I hvor de snor sig om,
I Sæng ogsaa i Sæde,
Og udi hvert et Rum.

20

Ret skamfuld de ej ere,
Som mange tænke kan;
Hun bør mest skamfuld være,
Hun som har Ægtemand.
Nej! Skam det veed de ej
Nej! Den veed de ikke,
De gaaer saa stor og brej.

21.

Galt dette nu vist ere,
For denne listig Lem,
Men det vil blive værre,
Naar Manden kommer hjem;
Endnu han veed det ej,
Han er endnu i Fisket,
At fange Lyr og Sey

22.

Raad kan hun nu ej have,

Til at undskulde sig,
I hvor hun der vil lave,
Hun er den visselig,
Og maae den samme vær',
Det hielper nu ej noget,
Hun bander og hun svær.

23.

Önsket har hun gierne,
At dette var ugjort,
Hun gav bort en Smørkjerne
Og Penger fem Rigs Ort.
Og Otte Skilling til
Fik Finden i sin Lomme,
For han skuld' tie stil?

24.

Nok dette ej mon bære,
Hun maatt' betale meer
Hor Klædrene, som ere
Fordervet, som man seer,
Hun ogsaa Pigen gav
Ret gode Ord og Penge
For at undgaae meer straf.

25.

Ja meger her behøves
Af Tiære og af Tran
Det skal nu Alting prøves
Om der skal gange an,
Det er fante Viis,
Ogsa blir Tran og Tjere
I usædvanlig Priis.

26.

Nu skal her alting smøres,
Ja! Taberet og Moer,
Ot Redskab, hvormed Kjøres.
Samt Fartøj smaa og stor
Ogsaa, fra Taae til Top,
Skindklader' som her bruges
Til hver en Søemands-krop.

27.

Gid vi os kunde agte,
Fra saadant Folke Slag,
Og altid eftertagne,
At slue fra deres Lag;
Gud hjælper en og hver
I Tiide at omvende.
Fra syndig Gjæringer